

COMUNITAT CRISTIANA DEL
MONESTIR DE SANT PERE
DE LES PUEL·LES

full informatiu

Anglí, 55 – BARCELONA – tel. 93 038 915

www.benedictinessantperepuelles.cat

2a època – núm. 142 – febrer 2016

El dejuni que Déu vol és preocupar-se del germà

Aquest és el dejuni que vol el Senyor! Dejuni que es preocupa per la vida del germà, que no s'avergonyeix —ho diu el profeta Isaïes— de la carn del germà.

La nostra perfecció, la nostra santedat es fa caminant amb el poble en el qual hem estat elegits i inserits. La nostra santedat més gran es realitza precisament en la carn del nostre germà, en la carn de Jesucrist.

L'acte de santedat d'avui, el nostre, d'aquí a l'altar, no és un dejuni hipòcrita, és no avergonyir-se de la carn de Jesucrist que ara és aquí. És el misteri del Cos i de la Sang de Jesucrist. És anar a compartir el pa amb el qui te fam, a guarir els malalts, els ancians, aquells que no ens poden donar res a canvi: no avergonyir-se de la carn és això!

Rebre del Senyor l'amor de Pare, rebre del Senyor la gràcia

de formar part d'un poble i després transformar-lo en una ètica és rebutjar aquest do d'amor. Aquesta gent hipòcrita són persones bones, fan tot el que s'ha de fer, semblen bones! Però són ètiques sense bondat perquè han perdut sentit de pertinença a un poble, no estan compromesos en un poble! I el Senyor dona la salvació a l'interior d'un poble, en la pertinença a un poble.

El dejuni que Déu proposa: “el dejuni de la bondat” és el dejuni que va ser capaç de fer el bon samarità, que s'inclina sobre l'home ferit.

Aquesta és avui la proposta de l'Església: m'avergonyeixo de la carn del meu germà, de la meva germana?

Quan faig almoïna, deixo caure la moneda sense tocar la mà? I si per casualitat la toco, la retiro tot seguit? Quan faig almoïna,

miro els ulls del meu germà, de la meva germana? Quan se que una perdona està malalta, vaig a trobar-la? La saludo amb tendresa?

Hi ha un senyal que potser ens pot ajudar, és una pregunta: sé acariciar els malats, els ancians, els nens, o he perdut el sentit de

la carícia? No ens avergonyim de la carn del nostre germà, és la nostra carn! Serem jutjats per la manera com ens comportem amb aquest germà, aquesta germana.

de l'homilia del papa Francesc,
en l'Eucaristia
del 12 de febrer de 2016

Des de la comunitat

TROBADA DE LA COMUNITAT
del diumenge 17 de gener de 2016

Presentació de la Llar Àngel Guimerà

Comença la presentació la germana Catalina, llegint la felicitació de Nadal enviada per mossèn Fabró a tota la comunitat de Sant Pere agraïnt l'ajuda que els fem arribar.

A continuació pren la paraula Joan Rosa, com a voluntari i administrador de la Llar. Excusa la presència de mossèn Josep Fabró. Agraeix novament el suport econòmic perquè en algun moment ha estat essencial per no tancar la llar. El projecte rep també el suport de Càritas, de l'Obra Mercedària i de la Fundació Pare Manel.

Ens explica que el projecte neix el 2009, arran de la necessitat detectada per mossèn Fabró, que és el capellà de la presó de Can Brians 2, centre on viuen 1.700 presos.

Tot va començar llogant una casa a Martorell, amb plaça per a sis persones, i el treball d'un grup de voluntaris entregats. Té cinc places per a presos que surten definitivament al carrer sense família, amics ni possibilitats econòmiques, i una plaça per a permisos i tercer grau.

El projecte intenta donar temps a aquests homes per *reconstruir* la seva vida. Els dos primers mesos no reben cap ajuda i a partir del tercer mes cobren una renda com a excarcerats. Durant el mesos que conviuen a la Llar, l'han de autogestionar, amb el suport del grup de voluntaris, que hi van cada dia.

Joan Rosa ens explica anècdotes, dificultats, alegries. Ens explica l'evolució i el deteriorament de les persones al sortir de la presó. I la importància per a ells de sentir-se acompanyats.

Altres qüestions tractades

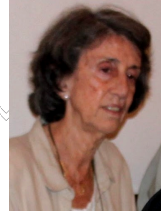
- ✘ La germana Catalina comenta que la col·lecta pel projecte educatiu del pare Agustí Goytisolo ha anat a poc a poc recollint donacions. Ha permès enviar-li una primera remesa de 500 euros i en pocs dies és possible que es puguin enviar 500 euros més.
- ✘ Ens transmeten l'agraïment de la Fundació Assís per la generosa resposta de la comunitat a la Fira de Nadal que es va dur a terme a la sala de la sagristia.
- ✘ També es comenta que la recollida d'aliments de Nadal pels lots a les famílies ha estat molt generosa.
- ✘ Finalment se'ns convida a participar en un nou projecte a Guatemala. La Fundació Vida i Pau, amb la que hi ha una bona amistat, col·labora amb les germanes dominiques de l'Anunciata que tenen una escola situada al barri de barraques El Basurero, de la ciutat de Guatemala, el més pobre i marginat de la ciutat.

En aquesta escola hi treballa una dona del barri, encarregada de les tasques de neteja i suport a la cuina. Actualment no poden fer front al salari d'aquesta persona, que fins ara estava subvencionada per una entitat que ara ha deixat de pagar. El sou d'un any equival aproximadament a 2600 euros. Es decideix fer una col·lecta especial i destinar-la a aquest projecte.

- ✘ La col·lecta es va fer el 31 de gener i es van recollir 600 euros. Moltes gràcies per la vostra generositat. Esperem que poc a poc anirem recollint els diners que es necessiten per poder pagar el sou d'aquesta dona i la seva família.

Acabem la reunió amb una mica d'esmorzar-aperitiu i un fantàstic pastís de taronja.

A la propera reunió de comunitat es convidarà la Fundació Ared a explicar els seus projectes i realitats.

Rosa Sensat Alemany

Continuem amb la dinàmica de donar a conèixer, a través d'aquest butlletí, persones de la nostra comunicat, aquesta vegada li ha tocat a Rosa Sensat Alemany que s'ha de donat a conèixer, compartint amb nosaltres el que per ella ha significat fer vuitanta anys.

Vaig néixer el 30 de novembre de 1935 a Barcelona. Per tant, al celebrar els vuitanta anys he reflexionat sobre el que ha representat per mi la vida que Déu m'ha donat.

Constantment dono gràcies a Jesús, perquè de molt jove el vaig trobar i ha estat sempre la meva guia amb la seva presència, la seva força, en les claredats i foscors, la llum i el camí.

Jo era i soc poca cosa, perquè no he fet coses importants, però Ell m'ha fet descobrir l'amor envers els més febles .

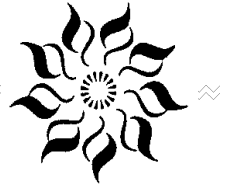
Des del meu naixement he tingut problemes de salut i vaig passar per diverses operacions, dono gràcies a Déu perquè això em va fer més humil i em va fer descobrir o sentir el desig de fer de la meva vida un servei amb molt d'amor per als altres.

He treballat durant trenta-cinc anys com a auxiliar d'infermeria en un hospital, on he estat molt feliç i dono gràcies a Déu per haver conegut tantes persones, sobretot entre els malalts, que m'han donat un testimoniatge del seu valor en el sofriment.

Què és per tu Sant Pere de les Puel·les?

Dono gràcies a Déu per haver trobat, en la família de les benedictines, el testimoni de la pregària, les seves vides entregades, per ajudar-nos a créixer en la intimitat de Déu

CARME VILLARROYA

Capgirem el món des de l'afecte i la tendresa

Mirant el món tal com està, no hi ha dubte que necessita una revolució. Hi cal una revolució ecològica, política, social i econòmica, però fonamentalment hi cal una revolució de l'afecte i la tendresa. No ens podem permetre ni un minut més d'estimar, i d'estimar-nos, tan poc i tan malament. El nostre cos, la nostra psicologia i el nostre cor no resisteixen ja més odi, desesperança i egoisme. No podem suportar més desconfiança, més por ni més indiferència. Estem fets per a l'amor. [...]

No hi ha riquesa que compri l'afecte o que desterri l'odi, ni hi ha diners que construeixin l'esperança i la confiança. En la nuesa de la nostra humanitat i de la comunitat humana en general, aquesta tasca ens correspon a cadascun de nosaltres, confiant, això sí, que en el cor de cada home i de cada dona Déu hi ha sembrat la llavor de l'amor. [...]

El papa Francesc vol que l'Església miri el món des d'aquesta perspectiva especial, la de la misericòrdia. Tal mirada misericordiosa he de ser la que l'Església i el poble de Déu han de tenir vers tots aquells que fracassen en l'intent d'assolir l'ideal evangèlic proposat per Jesús. També hem de tenir ulls de misericòrdia quan els qui fracassen som nosaltres o l'Església mateixa.

La mirada de misericòrdia és necessària perquè deixem de veure tots els marginats de la nostra societat com a culpables i mereixedors de la seva pròpia sort, i demana a l'ésser humà una acollida sense condicions. Per a assolir aquesta mirada de misericòrdia, també a l'Església li cal una revolució de l'afecte i la tendresa: per mirar el món i per mirar-se a si mateixa, i per actuar des de la compassió.

Suplement del Quadern n. 197 de CJ (gener 2016)
reflexió de fi d'any de CJ

Comuniquem l'Evangeli?

Extret de la carta del nostre arquebisbe Juan Josep Omella del 29 de gener d'enguany. Tots els cristians podem fer nostres les paraules del nostre arquebisbe dirigides als periodistes i comunicadors.

Els temps han canviat i nous mètodes de comunicació han emergit i per això avui hem de plantejar-nos camins nous per fer arribar eficaçment l'Evangelí per mitjans que sigui fàcils d'utilitzar i que aconseguixin una ampla difusió.

El mitjà és l'essència. Comunicar el misteri de Crist requereix dues habilitats comunicatives: expressar-se des de l'autenticitat de cadascú i disposar d'un espai adequat per fer ressonar la Bona Nova. Com anunciar la Paraula i fer-ho amb tot el seu significat? Com encarnar en el llenguatge i en la narració el missatge de l'Evangelí perquè provoqui una transformació en cada un dels receptors? Com aconseguir que aquest missatge arribi a qui ho necessita i a qui cerca una paraula d'ajuda o de consol?

A vegades es pot escriure un gran tractat, a vegades n'hi ha prou amb una comunicació directa per poder compartir en uns minuts d'interacció el que és essencial del missatge...

Ens ho deia el papa Francesc en el seu missatge per a la XLIX Jornada Mundial de les Comunicacions Socials: «El repte que avui se'ns proposa és, per tant, tornar a aprendre a narrar, no simplement a produir i consumir informació. Aquesta és la direcció cap a la qual ens empenyen els potents i valuosos mitjans de comunicació contemporanis».

La nostra comunicació ha de ser autèntica, veraç, senzilla, fàcil d'entendre i portadora de Bona Notícia... Que els nostres llavis expressin la veritat i els vostres cors es facin paraula. Neix llavors des del cor el significat profund i vital de la comunicació que ens uneix, de la informació que ens ajuda, de la fe que s'encén en una paraula oportuna i plena.

Testimoniatge

*Antoine Leiris, periodista França Bleue,
la seva esposa va ser assassinada al Bataclan,
a Paris el dia 13 de novembre de 2015*

No tindreu el meu odi

Divendres a la nit vau robar la vida d'un ésser excepcional, l'amor de la meua vida, la mare del meu fill, però no tindreu el meu odi. No sé qui sou vosaltres i no ho vull saber, sou només ànimes mortes. Si Déu, per als quals es mata cegament, ens va fer a la seva imatge, cada bala al cos de la meua dona ha estat una ferida en el seu cor.

Així que no, no vaig a donar-vos el regal d'odiar-vos. És un regal que us heu ben buscat, però aconseguir amb l'odi i amb la ira seria cedir a la mateixa ignorància que us ha fet ser el que sou. Voleu que tingui por, que miri els meus conciutadans amb malfiança, que sacrifiqui la meua llibertat per la seguretat. Res a fer. Seguiré jugant el mateix joc. L'he vista aquest matí. Finalment, després de dies i nits d'espera. Estava tan bonica com quan va sortir aquest divendres a la nit, tan bella com quan me'n vaig enamorar ja fa més de dotze anys. Per descomptat que estic devastat pel dolor, us concedixo aquesta petita victòria, però serà de curta durada. Sé que ella ens acompanyarà cada dia i estarem en aquest paradís de les ànimes lliures on no hi tindreu mai accés.

Som dos, el meu fill i jo, però som més forts que tots els exèrcits del món. Us deixo, no tinc més temps per a vosaltres, he d'anar amb el Melvin, que es despertarà de la migdiada. Té disset mesos, menja el seu esmorzar com cada dia, llavors anem a jugar com cada dia i durant tota la seva vida aquest nen us farà l'ofensa de ser feliç i lliure. Perquè no, vosaltres no tindreu tampoc el seu odi.

Racó de lectura

Any Ramon Llull

En el llibre *Ramon Llull, somni, miracle i misteri*, editat per l'Abadia de Montserrat, Teodor Suau ens ofereix un aspecte de la rica personalitat de Ramon Llull: la seva condició de cristià i deixeble de Jesús, d'enamorat del seu Senyor.

Diu Teodor Suau: «La por s'ha convertit en confiança quan Ramon ha deixat d'absolutitzar el seu jo (l'insaciable afany d'estimar i ser estimat) i ha posat els ulls en el Senyor Jesús crucificat (una manera diferent d'estimar i ser estimat).

Tot canvia a partir d'aquesta experiència radical, original, creadora d'un futur imprevisible, però segur en les mans de l'Amor.

És l'inici del procés que farà de Jesús l'Amat de Ramon. I de Ramon, l'Amic de Jesús».

Ramon Llull escriurà en *Llibre de contemplació en Déu*:

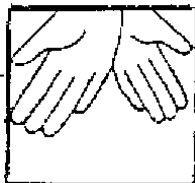
D'allò que us dóna gràcies, Senyor, el vostre servent és de la vostra Passió, car estant ell mort i dormint en el pecat, vostra Passió, Senyor, el féu reviu i el

despertà i li mostrà la vostra bondat, a la vegada que la seva fredor i mesquinesa. Jesucrist, Pare, puix que la vostra Passió és inici i motiu de mon desvetllament i de l'abandó del pecat, implor, Senyor, mercè que la vostra Passió atorgui al meu cor amor i llàgrimes als meus ulls, doni bones obres a les meves mans i segurs camins a mos peus. Que ni dormit ni vetlant, Senyor, que aturat o caminant, el meu cor no estigui atent a cap altra cosa sinó a recordar la vostra Passió i la vostra gran bondat i que no tengui, Senyor, altre desig que donar-vos glòria i lloança a Vós, que sou el nostre Déu i Senyor.

Alguna cosa ha començat que durarà sempre. I Ramon Llull escriurà en el *Llibre d'Amic e Amat*:

Digué l'amic a l'Amat: «Jo no he deixat d'amar-vos, des del dia que vos vaig conèixer. Car en Vós i per Vós i amb Vós he estat, onsevulla que fos».

I respongué l'Amat: «Ni jo, després que tu m'haguessis conegut i amat, mai t'he oblidat ni mai per mai t'he enganyat ni t'he fallat».

PREGÀRIA

Continuaré creient fins i tot si tothom perd l'esperança.
Continuaré estimant, encara que altres distil·lin odi.
Continuaré construint, tot i que els altres destrueixin.
Continuaré parlant de pau, fins i tot enmig d'una guerra.
Continuaré il·luminant, fins i tot enmig de la foscor.
Continuaré sembrant, fins i tot si els altres trepitgen la collita.
Continuaré cridant, encara que els altres estan en silenci.
I atrauré somriures en rostres amb llàgrimes.
I portaré alleujament, quan vegi el dolor.
I oferiré motius d'alegria on només hi ha tristesa.
Convidaré a caminar el qui va decidir aturar-se.
I jo estendré els braços per a aquells que se senten esgotats.

ABBÉ PIERRE